

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΖΟΖΕΦ - ΡΕΝΩ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο ώραιος Άνσελμο, ύποπτος τύπος, ποδ παρουσιάζεται ως κινηματογραφικός αστήρ, προσπαθεί να μπλέξει στα δίχτυα του την Λουκιανή, τή σύζυγο ενός περιφημού θεαματικού, του Άργουτος του Μυστηρίου, όπως τόν λένε, ο οποίος, με τά καταληκτικά περάματά του, έχει άναστατώσει τή Παρίσι. Ή Λουκιανή, άν και λατρεύει τόν σύζυγο της, θυμώδει κάθε τόσο μαζί του, γιατί νομίζει πως την παραμελεί προς χάριν τής τέχνης του. Καί για τόν έκδικητή, πηγαίνει μία βραδιά μαζί με τόν Άνσελμο σε ένα χορευτικό κέντρο. Φαίγοντας από κεί, ο Άνσελμο τήν βάζει σ' ένα απόκλινη, για να τή πάει τόν σπίτι της. Μά όταν έκείνος μένει μόνος, βλέπει μπροστά του μία ψηλή, μελαγχρωή γυναίκα, γνωστή του, χωρίς άλλο, από τόν παρελθόν, ή οποία του λέει απειλητικά τίς λέξεις: «Σ' ε' λ' γ' ο' λ» και φεύγει. Ο Άνσελμο διερωτάται κατόπιν προς τόν σπίτι του, μά στο δρόμο έχει τήν έντοπιση πως κάποιος, ποδ δέν τόν βλέπει, τόν παρακολουθεί κατά πόδας. Γυρίζει και κοιτάζει διάδιά κι' άριστερά, μά δέν βλέπει γύρω τίποτε τού ύποπτου. Όταν τέλος στάν πολυτονικά, όπου μένει. Μά καθώς ανεβαίνει στο διαμέριμά του, πάνετα σά χέρια, έπειτα από ένα έπεισόδιο, μ' ένα σφονικό του, τόν καλιτέγη του μιουίκι - γιά Κάρλιο. Τόν χτυπάει άσχημα κι' ο Κάρλιο τού φωνάζει πως θά τόν έκδικηθή άγρια. Τέλος ο Άνσελμο μπαίνει στο διαμέριμά του κι' εκεί βρίσκει μία έπιστολή, ποδ τόν άναστατώνει και τόν πλημμυρίζει από φόβο. Πιάνει τή έπιστολή αυτή και πηγαίνει στο γραφείο κάποιου έμπορου μαργαριτών, τού Ζακινώλ, με τόν όποιο ελεγε άλλωτε ύποπτος συνωλέτης. Μόλις διαβάσει ο Ζακινώλ τή έπιστολή, τρομοκρατείται κι' αυτός.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ο Ζακινώλ στάθηκε μία στιγμή κι' έπειτα εξακολούθησε: —Σοδ έκομα μάλιστα ένα εισόδημα, εις ανάμνησιν τής έποχής έκείνης... Δέν έχεις ποτέ πενιάρια... Έτσι εινε φυσικό μά μήν ένδιαφερόσα τού γιά τή ζωή σου, άσο έγώ... Γιά να γελάσαι καλύτερα ο Άνσελμο, εζήλωσε τά πόδια του σε μία άλλη πολυθρόνα κι' άρπασε τή στάχτη τού πούρου του να πέση άπάνω στον τάπητα.

—Έπέφτε έξω, Ζακινώλ, ειπε, άν νομίζης πως δέν λογαριάζω τή ζωή μου, έπειδή δέν έγινα πλούσιος, όπως εσύ! —Δέν θά μπορούσαμε να συνεννοηθούμε μ' αυτό τού Συριέ; ρώτησε ο Ζακινώλ.

—Μιλάς σάν να μή τόν ξέρης, ειπε ο Άνσελμο, «Όταν ο Συριές λέει: ένα πράγμα, πρέπει να τού κάνη, κι' ο κόσμος να χαλάση! Έπρεπε να τού περιμένουμε πως θάρθη αυτή ή στιγμή... Έξ άλλου, άν θέλη τού τομάρι μας, δέν έχει και πολύ άδικο!... Έξ άλλα, ποδ δέν θά πάρη τού δικό μου... Έγώ θά τού στρίψω για τού έξωτικώδε... Είττωώς, ύπάρχει μία χαριτωμένη γυναίκα τού μιουίκι-γιάδε, ποδ θά με βοηθήση σ' αυτό... Έχει κοσμήματα, ποδ αντιπροσωπεύουν μία δολοκλήρη περιουσία... Έξ άλλου, ύπάρχει κι' εσύ, Ζακινώλ, ποδ θά μου δώσης προκαταβολικά δέκα χιλιάδικα.»

—Έ!... Τί έκανε, λέει;... Δέκα χιλιάδικα;... Τρελλάθηκες, σίγουρα;... Τό μόνο ποδ μπορώ να κάνω γιά σένα, εινε να σοδ στείλω, όπου και άν πές, τού ταχυτό σου μηνιέτικο... Μοδ φαίνεται πως κι' αυτό εινε κάτι... Θυμήσου τίς συμφωνίες μας... Τό καθώρισαμε πως, ότι κι' άν συμβή, πρέπει ν' άρκεστίς στο μηνιέτικο ποδ σοδ έκαψα.»

—Μά άν αυτή ή γυναίκα μου τά χαλάση τήν τελευταία στιγμή, δέν θάχω χρήματα για να φύγω άπ' τού Παρίσι... —Κι' ο κινηματογράφος; —Δέν θγάζεις τίποτε άπ' αυτόν; —Όχι, είψαστε πάρα πολλοί!... Έξ άλλου, σήμερα μονάχα φίλμ παρλάν γυρίζονται. Κι' εγώ δέν έγω ντιξιδόν.

—Τέλος πάντων, θά σοδ βγάλω τά εισιτήρια σου τού τραίνου και τού βαποριοδ... Τά εισιτήρια μόνο... Δέν θά σοδ δώσω καθόλου χρήματα... Θά ήσουν έκάνος να τά φάς και να ή φύγης... Κι' ακόμα θά σοδ βγάλω τά εισιτήρια, όπδ

τόν όρο να πάς μακριά, πολύ μακριά... Δέν μου άρέσει να βρίσκεσαι στο Παρίσι...

Τή μεθεπομένη τού πρωί, καθώς ή Λουκιανή διείσιχε τού σαλόνη τού ξενοδοχείου, όπου έμενε με τού σύζυγο της, ειπε έξεφανα τόν Άνσελμο, ο οποίος, καθισμένος, διάβαζε μία έφημερίδα. Μόλις τήν ειπε, σηκώθηκε όρθιος.

Μερικές ζένες ποδ ήσαν κι' αυτές στο σαλόνη, τόν κρυφοκύταζαν και κάτι φιθιρίζαν μεταξύ τους. Άσφαλώς τούς φαίνόταν ώραιος και κομψός, ένας Γάλλος Ρασιόν Νοβάρρο.

—Κύριε Άνσελμο! ειπε παραγμένη ή Λουκιανή, πλησιάζοντας τόν, Τί θέλετε εδω;... Άν ο σύζυγος μου σάς έβλεπε;

—Τόν παραφύλαξα και τόν ειπα να παίρη ένα ταξί... Δέν ύπάρχει κίνδυνος, μη φοβάστε... Έξ άλλου, έπρεπε να σάς δω... Άκούστε σήμερα τού άπόγευμα στο στούντιο τού «Καλλιτεχνικού Φίλμ», στο Νεϊγύ θά τελειώσω τού ρόλο μου... Μοδ εχάτε πη πως θά σάς ένδιέφερε τού πρόσωπο μιάς ταινίας στο στούντιο... Θέλετε νάρθητε;...

Η Λουκιανή ήξερε πως ο σύζυγος της δλο τού άπόγευμα θά περνούσε μαζί με τόν Ίλιρ στο κατάστημα ενός κατασκευαστοδ ειδών ταχυδακτυλογρηκίς... Θά έμενε μόνη... Συνεπώς δέν ήταν καθόλου κακό να παρακολουθήση τού γύριμα μιάς ταινίας... —Έ, ναι... άπάντησε, Θάρθω!... Θάρθω!... Εινε τώσος καιρός ποδ θέλω να δω πως γυρίζουν μία ταινία... —Ό! Ένχαριστώ!... Είμαι πολύ ευτυχής... Η παρουσία σας θά με βοηθήση να παίξω καλά τού ρόλο μου... Έλάτε κατά τίς τέσσερες... Θά έχω ειδοποιηση στην πόρτα τού στούντιο για να σάς άφήσουν να περάσετε... Είμαι βέβαιος τώρα πως αυτό τού φίλι θα σημειώση μεγάλη έπιτυχία για μένα... χάρις σε σάς... Χάρις σε σάς!...

Η Λουκιανή πήγε πράγματι στο στούντιο. Ο Άνσελμο ειχε διαλέξει επίτηδες εκείνο τού άπόγευμα για να τήν προσκαλέση, γιατί στη σκηνη ποδ θά γυριζόταν ο ρόλος του, ήταν κάπως καλούτσικο και έτσι στα μάτια μιάς γυναίκας σάν τή Λουκιανή, ποδ δέν ήξερε άπ' αυτά τά πράγματα, θά μπορούσε να ποζάρη για πρωταγωνιστής.

«Όταν έγινε μία διακοπή στο γύριμα ο Άνσελμο πήγε και βρήκε τί νέα γυναίκα; —Έ, λοιπόν, τής ειπε, βλέπετε πόσο εύκολο πράγμα εινε ο κινηματογράφος; —Πράγματι εινε πολύ πιό εύκολος, άπ' ότι τόν φανταζόμου, —Για μία γυναίκα, τού πράγμα ειν' άπλοώστατο, εξακολούθησε ο Άνσελμο. Φτάνει να εινε έξαιρετικά ώραια, όπως εσεις... και να φοράη με χάρη ύπέροχες τουαλέτες, όπως εσεις πάλι. —Είστε υπερβολικός! —Σας όρκίζομαι πως δέν λέω καμιά υπερβολή!... Θά σημειώσετε μεγάλη έπιτυχία στον κινηματογράφο.

Σώπασε μερικές στιγμές και κατόπιν ειπε πάλι: —Λένε πως δέν τά πάτε καθόλου περίφημα με τού σύζυγό σας... Σωπάστε!... Όλος ο κόσμος τού ξέρει αυτό... Έ, άν λοιπόν χωρίσετε, θά σάς πάρο μαζί μου στο Χόλλυγουντ... Φτάνει να έχετε τά έξεοθα τού ταξειδιού κι' ότι χρειάζεται για να ζήσετε, ως ότου να σάς ποσολάθουν εκεί κάτω σε μία έταιρεία... Αυτά τά έχετε, γιατι τά κομημάτια σας αντιπροσωπεύουν πολύ περισσότερα... Θά σάς έκανα εγώ δλ' αυτά τά έξεοθα, μά παράγγειλα, έπιτη-

—Κύριε Άνσελμο, τί θέλετε εδω; ρώτησε ή Λουκιανή.

